

מסכת שבת

פרק כד

א. מי שחשיך בזורה, נותר כיסו לנכרי, ואם אין עמו נכרי, מגיחו על החמור. האյץ לחצר החיצונה, נוטל את הכלים הנטליין בשבת, ושהיון נטליין בשבת, מהיר את החבלים, והשകין נופליין מאליהם:

ב. מהירין פקיעי עמר לפניהם, ומפסיקים את ההפינו, אבל לא את הזרין. אין מפסיקין לא את השחת ולא את החרובין לפניהם, בין דקה בין גסה. רבי יהודה מהיר בחרובין לדקה:

ג. אין אובסין את הגמל, ולא דורסין, אבל מלעיטין. אין ממים את העגלים, אבל מלעיטין. ומהלקטין לתרנגולין. ונותני מים לארסן, אבל לא גובלים. אין נותני מים לפניהם דבורים ולפניהם יונקים شبשבה, אבל נותני לפניהם אוזים ותרנגולים ולפניהם יוני חרדים:

ד. מתחכין את הדלועין לפניהם הבאה, ואת הנבלת לפניהם הכלבים. רבי יהודה אומר, אם לא היתה נבלת מערב שבת, אסורה, לפי

ה. מפירין גדרים בשבת, ונשאלין לדברים שאין לצרף בשבת. פוקין את הפאור, ומודין את המטלית ואת המקונה. ומעשה בימי אביו של רבי צדוק ובימי אבא שאול בן בטנית, שפקקו את הפאור בטפית, וקשרו את המקודה בגמי, לידע אם יש בגיגית פותח טפח אם לאו. ודבריהם למן, שפוקין ומודין וקשרין בשבת: